

Wagg-wisor.

Ute blåser sommarwind,
Göden gal i högan lind;
Mor hon går på grönan äng,
Bäddar barnet blomster-sång,
Strörr långa rader
Utaf ros och blader.

Ängen står så gul och grön,
Solen stänker guld i sjön,
Bäckén rinner tyst och sval
Mellan widen, asp och al:
Bror bygger dammar
Ät sin säg och hammar.

Syster sopar stugan ren,
Sätter löf i taket sen;
Uppå golfwet skall hon få
Liljor och konwaljer små,
Rosor så rara:
Der skall barnet wara.

Skeppet gungar lätt på wåg
Med sitt segel, mast och tåg,
Gångar sig åt främmand' land,
Hämtar barnet perleband,
Kjortel af siden,
Skor med granna smiben.

Lilla gula gåsen ung,
Len liksom en silkespung,
Mor med moder sin i säf,
Villar wingen med sin näf:
Wallherden hwilar
Wid sitt horn och pilar.

Lindorm solar sig på sten,
Som ett sammet hwit och len,
Will i barnets wagga gå,
Men det skall han aldrig få;
Han skall bli bunden
Wii gröna lunden.

Trollet sitter wid sin wägg,
Kammar ut sitt silfwer-skägg,
Sjunger wid den gråa håll:
„Liten kind, kom hit i quäll!
„Dig will jag lofwa
„Under guld-ås sofwa.“

Får han gjordar om sitt lif
Sitt bälte och sin blanka knif,
Lar jernsporrar på sin sko,
Rider öfver berg och mo,
Trottet att förföra,
Som will barnet röra.

Snart är liten kind en man:
Gångarn grå då sablar han,
Lager brynja, swärd och spjut,
Och i kamp han rider ut;
Spänner sitt bälte,
Strider som en hjelte.

Liten fager jungfru opp
Wäxer fort som rosens knopp:
Wirkar sen åt ungerstwen
Kappan blå, och får igen
Fäst-ring och spänne
Och gullsparm på änne;

Du kommer, du lilla, du lilla!
Till werdenes buller och willa
Från lugn och från sömn och från ro, :|:
Till sorlet och larmet och skården,
Till huset, till lifwet och werlden,
Der qualen och sorgerna bo. :|:

Först fågnas wäl litet ditt bga,
Men själen och känslorna fdga —
Och hjertat blir ledset och kallt. :|:
Du njuter en smula med sinnet,
Men sen kommer ångern och minnet
Och bidden — och sen är det allt. :|:

Jag råder dig, menlösa flicka!
Blott hastigt på flugspelet blicka
Och blunda sen ewigt igen. :|:
Och fly från den osälla jorden,
Och mins dessa warnande orden:
Att lyckan ej fins uppå den. :|:

Om åter din födelse-stjerna,
Bestämt dig, olyckliga tårna!
Att dröja på sorgernas jord, :|:
Och bdet dig menat så illa
Att du blir en födnhet, du lilla!
Så hör och förnim mina ord. :|:

Låt guldet ditt bga ej blanda,
Ej smickrares forsforer tända
En gylfande eld i ditt bröst! :|:
Tro aldrig din wån och din spegel,
Men följ som en gylfene regel
Förnuftets och stolthetens råd! :|:

Öch då fastän tusende snegla,
Öch le åt din fart, kan du segla
I bygdens och ndjenas famn :|:
Emellan Charybdis och Scylla,
Öch refans bestämmeelse fylla
Öch landa i sällhetens hamn. :|:

Slumra sött! — Än wid din moders hjerta,
Känner du ej lifwets qual och skärd:
Dina drömmar ana ingen smärta:
Modersbröfvet är din hela werld.

Uck! hur ljukt man drömmar dessa forta,
Första stunder i en moders famn!
Alla minnen deraf äro borta —
Blott en aning lefwer utan namn.

Trenne gånger ödet sig förbarmar,
Trenne gånger kan man finna ro,
Öch i kärlekens beskydd och armar
Uppå lifwets högare sällhet tro.

Kärleken wålsignar först den lilla
Fremlingen, som in i werlden går,
Ödr hans första wandring lugn och stilla,
Som en moder wid hans sida står.

Snart de söda dagarne förswinna,
Himlen mulnar öfwer ynglingen:
Äter sjunker då, som älskarinna,
Kärleken uti hans famn igen.

Dock, — i stormen brytes blommans stängel,
Lifså menskohjertat: kärleken
Ödr den gamla sist, som dödens ängel,
Sublande och glad, till himmelen.

Saltes i Bruzelii Botlädar för i ff. B:ko.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.